

Худо барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод.» (1) Юҳанно 4:8-10. Нишонаи муҳаббати Худо ин аст, ки моро аз гуноҳ пок карда боз ба Худаш моро наздик кунад ва Исои Масеҳро ба дунё фиристод ва Ӯро (яъне дороии қиматарини Худ фарзандашро) барои гуноҳи одамизод қурбонӣ кард. Худо шуморо дӯст медорад ва чӯеи шумост!

Ҳизқийёли набӣ мегӯяд ки *«Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман Худам гӯсфандони Худро хоҳам талабид ва аз аҳволашон хабар хоҳам гирифт.» (Китоби Муқаддас, Ҳизқийёл 34:11)* Худо толиби шумост ва мехоҳад шуморо шиносад.

Роҳи шиносӣ чӣ хел аст?

Роҳи шиносӣ ва барқарор намудани робита бо Худо чӣ хел аст? Агар Худо бо мо ошті шуданро мехоҳад ин роҳ мушқил аст? Не! Ин роҳ ниҳоят осон яъне бо имон: *«Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост, ва аз аъмол нест, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.» (Инҷил, Эфсӯсийён 2:8-9)* Ин тухфа аз Худо ба одамизод на ба сабаби амалҳои неки мо балки муфт дода шудааст. Роҳи Худо бо имон аст - *«ба воситаи имон наҷот ёфтаед.»* Ҳам Худо мегӯяд, *«Зеро ки музди гуноҳ мамонт (марг) аст, аммо бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.» (Инҷил, Румиён 6:23).* Ошті бо Худо ба воситаи Исои Масеҳ, Ӯ метавонад ин роҳро ба пеши Худо кушояд чунки, Ӯ хозир зиндааст.

Ин амали Худо барои наҷоти одамизод тухфаи Ӯст на натиҷаи амалҳои мо вале роҳ якто – фақат ба воситаи имон.

Аз рӯи мантиқ барои гуноҳ чазо медиханд. Ва чуноне, ки мо мебинем Худо моро ба ҷои чазо додан ба хотири муҳаббате, ки нисбат ба мо дорад моро бо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи қурбонии Исои Масеҳ сарфароз кард. Исои Масеҳ ҳозир зинда аст ва роҳи оштиро барои одамон пешниҳод мекунад. Исои Масеҳ дар дуои Худ чунин мегӯяд: *«Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодӣ, бишносанд.» (Инҷил, Юҳанно 17:3)* Ва дар ҷои дигар: -- *«Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ӯ даромада, бо ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва ӯ бо Ман.» (Инҷил, Ваҳӣ 3:20)* Исо бо ин масал ба ҳар яки мо таклифи нону намак мекунад, оё шумо тайёред, ки ин овозро шунавед?

Хулоса аз аввали офариниш то ин дам Худо доимо аз паи мо барои ошті шудан кушиш кард истодааст ва ҳар яки моро «кучои ту?» гуфта мепурсад. Оё мо метавонем, ки аз ин марҳамати Ӯ рӯй гардонем? Худо ёри шумост!

«Аммо Худои тур аз марҳамат, бар тибқи муҳаббати бузурге ки ба мо дорад, моро, агарчи аз рӯи хатоҳо мурда будем, бо Масеҳ зинда кард, - бо файз шумо наҷот ёфтаед.» (Инҷил, Ба Эфсӯсийён 2:4-5)

Худо чӯеи шумост!

Худо ба Одам хитоб карда, гуфт:

«Кучои ту?»

*«Эй гадоёни харобот,
Худо ёри шумост,
Чаши инъом мадоред
зи анъоме чанд.»*

(Ҳофиз)

Худо чӯёи шумост!

Худо шуморо мехоҳад! Ӯ чӯёи шумост ва интизори шумост! Худо барои шумо мақсади зиндагии хубро дорад. Худо ёри шумост!

Мумкин шумо хис кардед, ки Худо чӯёи шумост, ва дар зиндагӣ ё дар хоб маълум шудааст, ки Худо чӯёи шумост.

Худо офаридгор ҳаст ва инро мо дар давраи офариниш мебинем, ки дар рӯзи шашум одамизод, яъне Одамро бо сурати Худ офарид. (Таврот, Ҳастӣ 1:27) Ва он чуноне, ки мо медонем Худо барои Одаму Ҳавво ҳамаи шароитҳои зиндагиро онро фароҳам оварда онҳоро дар боғи Адан маскан дод ва ҳар вақте, ки Худованд ҳозир мешуд онҳо бемалол бо як дигар мулоқоту вохӯрӣ карда метавонастанд, то он рӯзе, ки онҳо аз Худо худро пинҳон карданд. «*Ва овози Худованд Худоро шуниданд, ки дар вақти салқиниш рӯз дар боғ мегашт; ва Одам ва занаш аз пеши назари Худованд Худо дар миёни дарахтони боғ пинҳон шуданд.*» (Таврот, Ҳастӣ 3:8) Одам аз Худо худро пинҳон мекард аммо Худо чӯёи ӯ буд.

Дар вақте, ки Одам дар ҷои махфӣ буд, Худо дар чустучуи ӯ буд: -- «*Худо ба Одам хитоб карда, гуфт: «Кучои ту?»*» (Таврот, Ҳастӣ 3:9) Аз ин сухани Худо маълум мешавад, ки Ӯ доимо дар чустучуи Одам яъне мо, мебошад. Аз Китоби Муқаддас сабаби пинҳон шудани Одамро мебинем, ки гуноҳ мебошад ва маҳз ҳамин гуноҳ маҳрум шудани одамизодро аз хузури Худо сабабгор аст.

Худо чӯёи Одам мебошад. Аз вақте, ки алоқамандии Одам бо Худо қатъ шудааст, Худо саҳт ба роҳи оштии меравад ва ҳам аз ту мепурсад: «*Кучои ту?*» ва Ӯ мехоҳад туро бо Худ оштии кунад.

Баъди ронда шудани Одам аз боғи Адан то ҳозир Худованд дар ҳар кучое, ки мо бошем Ӯ ҳозир аст. Худо мехоҳад бо мо муносибати авваларо барқарор кунад, чун ки Ӯ моро дӯст медорад ва мақсади зиндагии осоиштаи одамро дорад: «*Зеро фикрхоеро, ки Ман дар барои шумо дорам, Ман медонам, -- мегӯяд Худованд, --- фикрхое ки ба осоиштагӣ оид аст, на ба бадӣ, то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бибахшам.*» (Китоби Муқаддас, Ирмиё 29:11) Ӯ фақат ба мо фикрҳои некӣ - на бадӣ, хушбахтиву умедвориро медихад.

Худо ба пешвози ту омадаистодааст

Исои Масеҳ масал овард дар барои писари гумроҳшуда. Ин писар аз падараш рӯй гардонда гуноҳ кард. Матни Китоби Муқаддас мегӯяд: --

¹⁷ *Ӯ қеъадо аае аа оба ии ааа аооо: „Ӯ ааадаи бецӣ аааи дине аеӢ да аи даа аа ааи ае ин аи нине оади аин аа аади се, аао; аи дана, аи ии и ан аад ен аи ас аобоина; и аи едаи!* ¹⁸ *Даооа аа насае иааадаи аади ааадааи о аа аае и аасуи: <Ӯ ааадоин! И ан аад иае ооаи ао оои и аона аеи даи* ¹⁹ *аа аеаад еи еке ин напдаи, ее иепаде оои и аи оаи. И ади ааи он уеа ас бецӣ аааи дини қаае еонаа».*

²⁰ *Ӯ ааи а аапаа аа оинае иааадао*

оаина ооа. Аае аае оаеа аоо аоа, ее иааадао фди аеаа, аа аее иепадао да иао ии аа аа ааеаа даооо оадоанааодӣ аа ифтоао еаеаа, афпа еада.

²¹ *Ӯ иепад аа аае аооо: „Ӯ ааадоин! И ан аад иае ооаи ао оои и аона аеи даи аа аеаад еи еке ин напдаи, ее иепаде оои и аи оаи».*

²² *Аи ии иааад аа бецӣ аааи дини аооо: „Қоадад аи ае аа оаденди иаадаа, аа а ифтиннаа. Аа аапаао анаооааден аа аа ите аи итеаоцие ифтиннаа.* ²³ *Афпи еае аинеаадади ае, даао пад аеаоаа; и аофдаи о оодиана; и аеонаи!* ²⁴ *Ӯ бед ен иепадаи и одаа аоа аа аеи сенна оба, аои обаа аоао, оо оба». Ӯ аа ин аи аеона и дини дана.» (Енөөе, Еоқи 15:17-24)*

Худо мисли ин падар барои ту «рахмаш омада, давида рафта фарзандашро ба оғушаш кашида бӯса мекунад.»

Барои чӣ?

Саволе ба миён меояд, ки барои чӣ Худо доимо дар чустучуи мо ҳаст? Барои он, ки Ӯ моро дӯст медорад. Худо муҳаббат аст, ва ин муҳаббат сабабгори наздикшавии мову Худо мебошад. «*Касе ки дӯст намедорад, вай Худоро нашинохтааст, чунки Худо муҳаббат аст. Муҳаббати Худо ба мо дар он зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ ҳаёт ёбем. Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дӯст доштаем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари*